

Blaž Lukan

teksture ...

"Tekst je tkanje."

R. Barthes

... mesta

... vrtnec na ulici odprtine v nebo sklenjena črta premikanja množice nekdam rojenih nekoč umirajočih znaki ob cesti so puščice v nebo prepovedana smer namesto okrog mesta okrog sebe in nato navznoter do srčne zaklopke ki deluje kot brezšumna zapornica za čas ... simetrija dreves ob reki odkrita in skrita stojim na rokah ne vidim krošnje vidim korenine kako jih ziblje podzemni veter na podplat mi sede slepi metulj tudi zemlja ima vonj po svežem mleku tudi nebo je preorano od žarometnih rezil ... ni noči ki ne bi hotela več svetlobe namesto v zenice se nočni metulji zdaj zaletavajo v zrkla nebo je samo vsebina ogromne vezne posode ki sproti izenačuje vse z ničem ogenj s pepelom črto s krivuljo kamen z besedo kožo s hrbta dlani z mestom kot ga vidim z gradu trdno položenega na zemljevid noči ki ga ne more noben vrtnec več odnesti v nebo ...

... sence

... pusti prazen prostor za senco ki ne ve kaj naj počne z golim telesom nase vleče poglede stanujočih v zimski pokrajini na sedmi dan se skriva pred nepoklicanimi nase vzame grehe vseh nepokopanih živih in mrtvih ... na soncu se razpotegne kakor jegulja nosi na kup vse ostanke v koraku zastane se

zdrzne in huškne v nebo kot senca satelita odnese tudi naše življenje s seboj ... na kaj lahko tak neskončen spomin pripne svojo tenko pajčevino spleteno iz las bitij ki so ljubila ogenj namesto sebe le na kaj ... slediti stvarem seznaniti se s someščani nebesnimi telesi sencami minljivih samicami divjih mačk in zveri na to pomisliti tisti hip ko se sesujejo vse poti ko senca svetlobe švigne v nebo ko ostane samo nebo brez sence ... pusti prazen prostor za telo ki ne ve kaj naj počne z golo senco ...

... brez barve

... ne sivozelena ne modrorumena ne črtasta ali pepita nobene barve in nobene tekočine še zrak je prozoren do neskončnosti boljjo oči boljjo besede za rebri na desno se ne sme pogledati na levo se ne more le stati je še mogoče na prstih stati in se držati za ograjo na ladji ki že pluje v pozno jutro ... svod se zavrti na glavo se zlije ocean in ribe letajo po nebu kakor pravkar rojene galaksije piš vetra na podplatih je močan jugovzhodnik je to pritisk je nizek v žilah utripa v ritmu sence na koži kakor oddaljen svetilnik na nikdar rojeni obali ... ni kobaltno sive ni okra ali karminsko rdeče le perforirana koža ki barva skoznjo odtoka po kapljicah po strehah hiš ali vozil vsak dih v nosnicah boli prsti so znova otekli besede iz prsi polnijo usta z redko slino ko se obrneš proč se curek poredi v ukrivljen prostor pod teboj ... izgine čez čas privre iz praznine kakor svetloba ne modra ne ostra ne kovinsko rezka ampak bela pulzirajoča kakor neonski napis ki otopelo kliče v življenje ...

... bele polti

... telesni stražar na moji desni strani čezenj vržen plašč prejšnje strani prašne na pamet zapisane v zrak na zračno preprogo polno listja polno pesmi za brate in sestre v vigvami in igljah ... temna polt je polt srečnih tistih ki sanjajo naj se jim nikdar ne zgodi kakor meni ki sem bil rojen bel bel bom

umrl na stolu za mizo v pomladnem mraku golorok in golonog na svetu zato da vztrajam do konca ... nikdar nazaj zlomil si boš vrat ne naokrog izpahnil si boš vrat naprej ja naprej za nosom za veliko ladjo ki zapušča pristanišče v tišini na njej vsi spijo sanjajo sanjajo kolikor jih je volja ladje drhtijo v snu bolj kakor v viharju nič se jim ne more zgoditi le na obrazu vedno močnejše starčevske pege ... na soncu se selijo mravljinčarji kenotafi bledijo na soncu mleko sivi mlečni prah se dviga po laseh po polti vsi smo nenadoma sive polti polti nesrečnih nosimo polt s seboj kot prtljago slačimo si jo kakor premajhen kombinezon spodaj smo samo še bolj sivi bolj sami ... sanjamo na drugi strani ekrana pot z odtisnjeno sledjo kjer so vetrovi odprti sanjajočim na ekranu le sledi žarečih nitk le mesečina iz boleče lobanje po ekranu rane brez slane krvi rane zašite s silicijevo nitko utripalko ... na budnih straneh se vse svetlika na spečih straneh mračni mir ki ga delimo z umrlimi z našimi dragimi brez nas v praznini hladne misli ... ne mislimo na to ne moremo nadaljevati steklene so oči to je nov svet ... kar sanjay sanjay obraz odtisnjen v razbeljeno dlan sanjay sklonjen nad svojo podobo v vzvalovani ljubljeni koži zasvetlikaj se rdeče kot nitka na zaslonu vstani in vztrajaj danes se ti prihodnost spušča v lase kot jadralna padalka ... sanjay to belo stran to belo sled to belo polt vse to ...

... šanghaja

... na čelu zvezda šesterokraka na srcu senca zadnje pomladi nebo je utrujeno od štetja umrlih ta kraj je zaklet ta kraj je zaklet ta kraj je šanghaj ... nasproti stojijo molčeči v njihovi prošnji je razcveteli mak od zidu se širi plesen in vlaga na vlak sede minulo življenje ki se odvije v nasprotno smer v ta kraj v ta kraj v šanghaj ... od solz so sprane noči čist zrak bliska v laseh telesa so polna semena za sanje v menjavi dneva se slišijo klici trpečih poklonimo se samotnemu kraju kraju šanghaju ... spet se v kletah snamejo sence s pesmi sonce plete dni in noči v šotore brez oken mreže zastirajo shojene mlake v oseki pa vznikne iz ognja nesmrtni zmaj ki tuli vrni se tja vrni se tja vrni se v svoj sanjski kraj v kraj šanghaj ...